

מסורת הש"ס

(א) וְלֵעֵל כו. וְשִׁנְיָ, (ב) שִׁנְיָ
לִי: וְכֵחִים לֵא, (ג) שֵׁם: חֻלְיָן
לֵעֵל, (ד) שְׁכֻנְיוֹת: שִׁנְיָ
(ה) שִׁנְיָ לֵי: עִשָּׂא, (ו) וְלֵעֵל
לֵא, (ז) וְחֻסְפָּא: רִשְׁנָא
(ח) לֵי: הֵי, (ט) וְכֻמְדָּר: וְ
(י) וְחֻלְיָן קֹהֵל, (כ) כִּסְיָא:
בְּדִשְׁתִּימָא, (ל) שִׁנְיָ לֵעֵל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג ורצנ:
וכי' לאיסור דאי נמי:
(ב) ד"ה ורבי עקיבא וסי'
דלא מנחך: (ג) ד"ה ה"ג
לא ודיה מכלל הד"א:
(ד) תוספות ד"ה כאן
וכי' דומינן דמיכשנש להו
ותלי:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

ואשר חולין או שלמים שזמן

משום דהוה נזיר וחטאת ^אשני כתובין הבאין באחד ואין מלמדין נזיר הא ראמון חטאת הא ^בראמון ^גהוא ^דהוא ^הכל אשר יגע בבשרה יקדש וגו' יכול אפילו לא בלעה ת"ל בבשרה יקדש ^ועד שילבע בבשר יקדש ^זלהיות מוקדש שאם פסולה היא תיפסל ואם כשרה תהיה תאכל כחמור שבה ורבנן נמי ניהוי נזיר חטאת שני כתובין הבאין באחד ואין מלמדין ראמון הגהה מוצרך צריכי ור"ע מאי צריכי כשלמא אי כתב רחמנא בחטאת לא גמר נזיר מניה ^חהולין מקדשים לא גמרין אלא ככלוב רחמנא כנזיר ותיתי חטאת ותגמור מניה דהא כל איסורין שבתורה קא גמר

[illegible]

במקום שאין עשוי לחזק חוצין ועובר במ
בפחות מכוית אפילו במקום שאין עשוי
ותניא כלישנא בתרא "בצק שבסידק'
גרים סתירה להו דמדות הוא כדכנן והכי אמרינן גמי
כו' דמיכיליהו לתרננים ויגין מחדל אכילה לימד שגל
מאטרפין כו' : בתנאי' וכן לענין הטומאה. מפרש כמ
ו חייב לנצר מכלל דפחות מכוית אפילו במקום שאין ע
שאלן הסדקין בשולי עריבה מקום התקת מים שיהא כ
במקום העשוי לחזק לא בטלו לנצר והוה וכו' כעין דמסתמח
למודל דקיי מיתלפת דשמואל לזקמה למתני' בתנאי' שאין
יב ואע"ג דליכא בה פלגי יומא טובא הואיל ולא במקום
רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא במקום העשוי לחזק
יב לנצר. ואע"ג דודאי מנציט ליה אפילו הכי כיון דחש

מה.

משום דהו נזיר וחטאת שני בתוכן האכיל באחד. תימה (לרש"א) אמאי לא קאמר נזיר וחמץ דר"ע דרש כל כפי' הערבות וזמנים 97 ע"ג). ר"ח גרס בחומר שבחן. ומיירי תתחיל ושלמים ואם נגזעו התעופות בגזמנים ששפטו חמץ ואכל בחומר שלמים

בשמים שנשחט היום נאכל מחומר הטמא ואינו נאכל למחר ולשון הכהנים קשה דלמר עז שזבל נכסה משמע דלרבי שזבל נאסור והדר קאמר יקדש להיות כמו משמע שפאסור זבל בזהיר: ורבנן אמרין ה' הטאת אלהים: מצטרף פאסור. אסור. אורי' דנזיר כפ' ג' מינין (דף ה:) משמע זכור וטמא לרצון תרומה וזבל כעיקר דקאמר להרצ' לרבי' דאי טעם רחמנא טמא חולין מקדשים לא גמרינן ואי טעם רחמנא זכור טמא מנזר לא יליפין דחמור אסוריה דאפילו הו'נא אסיר ליה:

מיוצק צריכי חמאת
והולין מקדשים לא
בעיקר ומכאן אתה דן
קובא תרתייהו להיתר
ין שני כתובין הבאין
ין הבאין כאחד אין
לרב כהנא אלא הא
ה מגפן היין מחרצנים
י נזיר שמצטרפים זה
יסור והיתר מצטרפין
מר ליה איסור והיתר
יסור כזה אחר זה:
עריבה אם יש כזית
ואם י" (לא) בטל
מאה אם מקדי עליו
הרי הוא כעריבה:
ומר שמואל לא שנו
יין לחזק אבל במקום
לבער מכלל דפחות
עשוי לחזק אינו חייב
אסיפא ואם לאו בטל
ה אמר שמואל לא
יין לחזק אבל במקום
לבער מכלל דכזית
חזק חייב לבער תניא
לישנא בתרא תניא
שבסידיק עריבה

חוק חוצץ ועובר במה דברים אמורים בכיתא אבל
במקום שאין חוק אינו חוצץ ואינו עובר
עובר "בצק שבסידקי עריבה במקום העשוי לחוק
אינו
כרענן והכי אמרינן נמי בכל הנשרץ דליתא למאן דלמך עטמו
אין נחלד אכילה לימך שנתרפין: **הפסא לרבי עקיבא**. ל"ל דתבא
לענין **הטומאה**. מפרש שמה: **במ"ה** ה"ג **אלא במקום שאין**
זכיות אפילו במקום שאין עשוי לחוק אינו חייב לבער. ופירושו לא
מקום הקצת מים שהיא נקצ' זה מושיל לעריבה לחוק המים אינו
לגבא והוא כעך דמסתמחא וליענינו האי גברא להסח ואפילו סוית אלא
דמוקמא למחיי' במקום שאין עשוי לחוק וקמתי מחיי' כפתוח מיקן בטל
א' טובא הואיל ולאו במקום אחד נתינה לא חשיבי: ה"ג **איכא דמסני**
או אלא במקום טעשוי לחוק אלב במקום שאין עשוי לחוק חייב לבער
אל ליה אפילו הכי מיון דחשיב לא בטיל ולישנא בתרא חמיר דקמחא:
אינו

עין משפט
גר מצודה

יד א מ"י פ"ח מהל'
מעשה הקצנות הלכה
[ט"ז טז]:
בזו ב שם הלכה טו:
בזו ג ד מ"י פ"ה מהל'
דור הלכה ג:
יד ד ה ז מ"י פ"ב מהל'
חמץ הל' טו סמך עשין
לט עוש"ע א"ח ס"י תתכ
סעף ז:

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בבשרה
יקרש ואשר יזה מדמה
על הכגר אשר זה עליה
תכבס במקום קרש:

ויקרא ו כ
2. כל ימי נזרו מכל
אשר יעשה מגפו היין
מתרענים ועד וג לא
יאכל:

במדבר ו ד

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]